

Relotges en temps de pluja (Meteora) és el darrer llibre de l'escriptora i estudiosa medievalista Antònia Carré-Pons, que fa un pas més vers la seva consolidació en el camp de la narrativa catalana. La novel·la s'articula al voltant de quatre històries que a l'inici es presenten com a independents però que a mesura que avança la trama es van interrelacionant, i els personatges i les situacions van trobant uns punts d'encaix. Totes les històries tenen en comú el mateix procediment narratiu: ens presenta el personatge en el seu moment vital present i va reculant perquè coneguem les circumstàncies del seu passat que sovint se'ns presenten dosificades amb elements d'intriga que mantenen l'atenció i l'interès del lector fins al darrer capítol.

Qui són aquests personatges?

El rellotger, el personatge central, viu en un món tancat sense relacions ni vida social fora de la botiga, com a custodi del pas del temps. Un temps que, simbòlicament, només en els rellotges és ordenat i controlable. Cinèfil empedreït i amant de la lectura, viu ancorat en el record d'un episodi amorós, l'únic de la seva vida, amb un final truncat per l'atzar. Obsedit per l'exactitud i la perfecció de les màquines, dialoga amb els seus rellotges com si fos l'única manera de tenir un control del temps. Metòdic en tots els actes de la seva vida, arriba a la conclusió que tot l'ordre és inútil "perquè ell ja seria per sempre un home amb l'interior descompost." El rellotger és el personatge que actua com a eix central, ell i la seva rellotgeria són el punt de referència que articula la connexió amb les històries dels altres personatges femenins. Totes, en un moment o altre, hi entren.

La Julia, acabada de casar amb el Félix, fill de l'alcalde franquista de San José, un poblet d'Almeria, va emigrar a Barcelona, on la parella s'instal·là, va trobar feina i hi van néixer els seus dos fills. La història de la Julia s'inicia pel final, quan ella està preparant el dinar per celebrar el seu setanta-nou aniversari. En successius *flash-backs* sabem que la història del matrimoni de la Julia ha estat la de la víctima sotmesa i callada d'un maltractador. La història se'ns va narrant indirectament a través d'episodis successius ben triats i mesurats, sense caure en tòpics i sense carregar les tintes. La mort del marit ha estat per a ella una alliberació: "rumiava que el que hauria hagut de fer era viure amb intensitat l'única existència de la qual tenia certesa, que era la vida quotidiana, però la presència del Félix no l'hi havia deixat fer." En la seva vellesa, amb els dos fills casats, i amb dos néts grans, Julia reflexiona sobre el passat i, després de cinquanta-set anys de matrimoni, anys que han estat per a ella un infern, pot anar recuperant lentament les regnes de la seva vida per viure serenament el que li resta.

La Rita és metge, té cinquanta-cinc anys, la seva història, com la de tots els personatges comença en el moment present en què viu a Barcelona i treballa a l'Hospital Clínic com a oncòloga. Un problema amb una pacient la porta a reflexionar sobre l'arbitrarietat de l'atzar i el paper que juga en les nostres vides, i per què també per l'atzar sumat a la voluntat unes persones se salven i altres moren. La seva vida actual és de plenitud emocional amb en Tadeusz, el seu company que viu a Cracòvia. La seva és una història de felicitat guanyada amb esforç després de molts anys de viure una vida que no la satisfia i de guardar en el fons de l'ànima un record de la felicitat trobada i perduda.

La Poma és una vídua jove, té uns quaranta anys, treballa en una agència de viatges i té una filla petita, l'Eva. Viu encara el procés de dol per la pèrdua de l'home que estimava i que era tota la seva vida. La Poma ha d'aprendre dolorosament a viure en solitud i a conviure amb la pena i la tristesa, amb el sentiment que la vida és injusta. Per a ella el pas del temps acaba sent un remei que cura les ferides. Tot dona un tomb radical quan retroba casualment en Sergi, un amor d'adolescència. És el personatge que més ens sorprèn al final de la novel·la perquè sense saber-ho és la mitjancera d'una història d'amor que malgrat que fa molts anys que va acabar externament es manté viva en el pensament dels dos personatges que la van viure amb intensitat... El lector descobrirà la resta.

El joc del temps

El temps juga un paper importantíssim en la novel·la perquè no només és un marc sinó el nucli d'una reflexió temàtica, a la qual els rellotges serveixen de pretext simbòlic. Tots els personatges compareixen un punt en comú: la possessió d'un rellotge. La botiga de rellotgeria és el centre del mecanisme de les diferents trames narratives que componen la novel·la. El rellotger és qui té cura de reparar el rellotge de casa de la Julia, un rellotge de paret, una ratera del segle XIX. Qui repassa i manté en funcionament el rellotge de sobretaula de la Rita, una màquina de París antiga i de gran valor sobretot sentimental, portada des de Cracòvia. Qui canvia la pila del rellotge de polsera de la Poma, "un Lotus metàl·lic, amb l'esfera quadrada de color vermell" que el seu difunt marit li havia regalat. I també una altra joia: el "rellotge braçalet de plata amb la tapa del cronòmetre decorada amb una estrella esmaltada, vermella i verda" comprat a Viena, que no es pot desvetllar a qui pertany.

Tots aquests rellotges marquen simbòlicament un altre temps ordenat i fan de pont entre el passat i el present. Cada personatge té un rellotge antic que li recorda el pas del temps i un passat irrecuperable, però tots lluiten per tirar endavant en positiu les seves vides i d'una manera o altra se'n surten. Diria que la filosofia general que regeix la configuració dels personatges de la novel·la es pot resumir amb aquestes paraules: "Hi ha persones a qui l'atzar posa en una situació límit i de l'atzar depèn que se'n surtin o no. I de la seva voluntat també."

Antònia Carré-Pons ens presenta una novel·la amb un tema interessant, amb uns personatges ben construïts, acompanyada de referències cinèfiles i literàries i, sobretot, escrita amb un estil àgil i amè, en una llengua expressiva, rica, llegidora, dúctil, sempre correcta i polida però gens encarcerada, fluïda, genuïna en tots els aspectes. En un català, en suma, que dóna gust de llegir perquè combina rigor amb naturalitat.

“Les modificacions que provoca en nosaltres el temps són només externes [...] El temps és neutre, no és bo ni dolent, simplement és. Allò que realment ens modifica són els esdeveniments que s’han produït en el nostre temps”.

Relotges en temps de pluja ens ofereix una reflexió profunda sobre la vida perquè sota la trama argumental, s’hi troba el ressó d’una temàtica universal que planteja la voluntat i l’atzar com els dos aspectes clau que configuren el devenir de l’existència humana sotmesa al pas implacable del temps. El temps com a enemic i el temps com a aliat que cura ferides. El temps de l’amor, somni breu, que deia Petrarca i ens recorda l’autora. Aquest temps extern, cronològic, ordenat únicament en els rellotges que mai no s’acorda al devenir subjectiu, atzarós i caòtic que és el temps vital intern que els humans lluitem per fer nostre. Tots aquests temps són presents en *Relotges en temps de pluja*, una novel·la per llegir en qualsevol moment, però que sembla feta a mida per a recollir-se en la lectura en vespres plujosos de tardor.

Maria Nunes

Relotges en temps de pluja / Antònia Carré-Pons / Editorial Meteora / 1ª edició, 2014 / 240 pàgines / ISBN 9788492874972

Publicat per admin a [Llibres](#)

← [Ken Follett: “Mi vida es muy aburrida, lo excitante ocurre en mi imaginación”](#)

Emplaçament publicitari / Emplazamiento publicitario

Comenta!

Nom

Mail

Web

Deixa el comentari

dos - = 0

Emplaçament publicitari / Emplazamiento publicitario

Emplaçament publicitari / Emplazamiento publicitario

Llegir en cas d'incendi © 2014 All Rights Reserved.

[Agencia de publicidad To Be Solutions](#)